

АНАЛИЗА ПЈЕСМЕ МОЈА ОТАЏБИНА АЛЕКСЕ ШАНТИЋА У СВЈЕТЛУ ВАСПИТНИХ НАСТАВНИХ ЦИЉЕВА¹

Рад репрезентује једну обрађену наставну јединицу из сфере књижевности, Шантићеву родољубиву пјесму *Моја отаџбина*. Будући да је обрада пјесме била усмјерена на њене идејне аспекте, рад првенствено доноси интерпретативне стратегије и резултате у вези са васпитним циљевима часа. Говорећи о васпитним циљевима, у центар пажње биће стављене реакције и активности ученика, односно наставне методе којима се желио произвести одговарајући ефекат битан за реализовање функционалног васпитног циља. Шире гледано, пишући о резултатима обраде ове пјесме, изнијеће се и размишљања о интерпретативним стратегијама у оквиру наставе књижевности и о начинима како да се устроји стратегија и васпитни континуитет интерпретација наставних јединица из области књижевности.

Кључне ријечи: настава, методика, књижевност, поезија, интерпретација, васпитни циљеви, ученици, мотивација.

1 Увод. Говорити и писати о тумачењу књижевног дјела у оквиру школског система сложене су радње које треба да задовоље и реализују предвиђене образовне, васпитне и функционалне циљеве. Више него иједан други предмет и више него иједна друга област у оквиру основношколског и средњошколског система, настава књижевности може и треба да одговарајућим интерпретативним приступима изгради функционалну и складну просвјетну зиданицу која ће ученике просвијетлити у свим хуманистичким правцима, стварајући од њих људе отворена духа и ума, спремне за сложене животне изазове. Поменути циљеви у методици се дефинишу као васпитни наставни циљеви, а њихова важност за цјелокупни васпино-образовни програм неизмјерна је, чему у прилог говори релевантно методичко објашњење: „Васпитни циљеви се односе на стицање врлина и позитивних навика, на развијање ваљаних моралних схваћања и усвајања културној ионашања (истицање А. М).

* aleks.materic@gmail.com

¹ Рад је настао на основу ауторовог искуства реализовања наставне јединице (шести разред основне школе, одјељење VI²) 28. априла 2019. године. у Основној школи „Георги Стојков Раковски” у Бањој Луци.

Они првенствено утичу на вољу активност ученика, снаже је врлинама и усмеравају према друштвено корисним делатностима и племенитом поступању. Најопштија васпитна сврха наставе је у *хуманизовању и социјализовању личности*” (Николић 1999: 17). Истина је да ова дефиниција васпитних циљева систематично објашњава појам, али ипак остају неконкретизовани, односно широко интерпретирани појмови културног понашања, хуманизовања и социјализовања личности. У зависности од времена које са собом носи различите политичке и идеолошке сателите, значења ових појмова варирају, често и радикално, што наводи на закључак да је потребно устројити једну јасно дефинисану стратегију управљања и реализовања васпитних циљева код дјече.

У свом гласовитом есеју *О културном обрасцу*, велики српски интелектуалац Слободан Јовановић, даје вјероватно и најпотпунију представу о истинском хуманизовању личности коју треба имати на уму и слиједити у реализовању васпитних наставних циљева. Ево неколико кључних рефлексија из његовог есеја: „Културни човек није једностран. Он негује и своју интелектуалност, и своју осећајност, и своју моралност. Сагласност коју тежи одржати између тих разноврсних елемената, огледа се у целом његовом начину живота, у целој његовој личности. Његова филозофија живота прешла му је у нарав” (2018: 7). „Полуинтелектуалац је болесна друштвена појава, која је обелоданила две ствари: (1) да је културни образац потребна допуна националног и политичког обрасца, што се нарочито осећа онда када утицај та два обрасца стане слабити, и (2) да школа која се ограничава на давање знања, без упоредног васпитања карактера, није у стању спречити појаву таквог друштвеног типа као што је полуинтелектуалац” (2018: 13). У данашње вријеме нарочито је дошло до хиперпродукције полуинтелектуалаца како их Јовановић дефинише, док је истинско хуманизовање карактера особина знатно мањег дијела популације, за шта и школски систем мора да сноси велик дио одговорности. Нарочиту одговорност у вези са тим има настава књижевности, те је логично да у оквиру ње треба да буде успостављен стратешки систем који ће васпитањем карактера спречавати појаву нама тако блиског полуинтелектуалца о којем је Јовановић писао још средином двадесетог вијека.

У том смислу, иако се овдје износи искуство само једне реализоване наставне јединице из сфере књижевности, циљ рада јесте прије свега предлагање једног правца којим треба да иде интерпретативна мисао

књижевног дјела, како би се поспјешило и реализовало оно што је циљ над свим циљевима – истинско, функционално просвјетљивање ученика.

2. У основи анализе (што би се дало констатовати као најбитније када је највећи број књижевних дјела у питању) јесте идејни слој пјесме, конкретно – оне суштине и велике мисли које су уграђене у темеље свијетле пјесничке ријечи. Шантићева поезија репрезентативан је примјер рефлексивне поезије која је блиска ученицима и из које могу да црпе битне васпитне и философске рефлексије, што је, суштински говорећи, један од најважнијих дугорочних циљева готово сваке књижевне анализе. Без обзира на жанр, свака анализа пјесничког текста умногоме је условљена првим сусретом са њим у оквиру иницијалног читања, које треба да буде изражајно и интерпретативно. Након наставниковог интерпретативног читања² ученици ће препознати осјећања у пјесми, те оне појмове око којих треба да буде заснована интерпретација. Наш час је недвосмислено показао да наставникова рецитација може да на прави начин усмјери даљу анализу, прије свега дикцијским тумачењем ријечи и стихова пјесме. На тај начин се ученици могу адекватно припремити и усмјерити за рјшавање истраживачких задатака. Анализа непознатих ријечи, која је улиједила након читања, показала је да су ученици већ у узрасту шестог разреда способни да препознају дубље семантичке конотације ријечи, уочавајући њене коријенске морфеме. Одличан примјер дао је један ученик, желећи протумачити ријеч *убої*, која се јавља у оквиру стиха: *Рад земље ове убоїе и їоле*. Читанка (2017: 53–54) уз пјесму не доноси објашњења претпостављених непознатих ријечи, тако да су ученици апсолутно самостално долазили до закључака. Занимљиво је уочити до каквих је закључака он дошао у односу на дефиниције које нуди рјечник. У Матичином *Речнику српскої језика* наводе се два значења лексеме *убої*: 1. *веома сиромашан, оскудан*; 2. *сиромах, їросјак* (речник 2011: 1335), и нема сумње да у свијести већине говорника српског језика егзистира управо овакво тумачење ријечи. Међутим, приликом тумачења ученик у први план није ставио сиромаштво или оскудност, што је и разумљиво, будући да је у коријену ријечи именица Бог. Он је потенци-

---

² Када је у питању краћи пјеснички текст, ритмички, лексички и осјећајно богат, какав је свакако Шантићева пјесма *Моја ошацибина*, идеално је да наставник пјесму рецитије, а не чита, јер ће то допринијети снажнијем утиску код ученика, бољој интерпретацији текста и даљој мотивацији за рад.

рао везу између Бога и значења придјева, закључивши, уз наставникову и помоћ својих колега, да придјев *убої* подразумеива особину нечега што је сиромашно, оскудно у материјалном смислу, али духовно богато, испуњено Богом. Вишеструк је значај овакве интерпретације ријечи. Прије свега, ученици успијевају да на прави начин размишљају о семантичким дубинама ријечи, нарочито апстрактне лексике. Такође је значајно да већ у овом узрасту ученици значења ријечи повезују са коријенском морфемом, на шта их наставници треба да подстичу. На крају, у вези са самом интерпретацијом пјесме, поменута дефиниција лексеме *убої*, много ће допринијети размијевању патњи, сиромаштва, страдања и духовне величине српског народа о којем Шантић пјева. Ученици треба да схвате да су страдајући и невино крварећи, српска земља и српски народ постали убоги – сиромашни и гладни тијелом, али богати духом, имајући уз себе Бога за помоћника, а то је велика порука Шантићеве пјесме. Уколико би се значење убогости интерпретирало онако како наводе рјечници, та порука би изостала, истискујући из ње везу са Богом, која је кључна, како за семантику саме ријечи, тако и за интерпретацију пјесме у цијелости.

3. Главни дио часа сконцентрисао се на рјешавање истраживачких задатака које је наставник раније припремио и организовао у четири цјелине, унутар којих ће ученици радом у пару размишљати о одговорима које ће усменим путем понудити.³ Сваки пар треба да у оквиру првих задатака размисли о значењу четирију ријечи које заузимају нарочито важно мјесто у пјесми, а чија су значења повезана и у суштини функционишу као једна идејна цјелина. То су именице: *ошацибина*, *рог*, *ошциши* и *дом*. Ученици су без проблема препознавали значења ових ријечи у контексту пјесме, али оно што је још битније од тога јесте чињеница да су успјели пронаћи много асоцијација у вези са задатим ријечима, и да се највећи број њих понављао из ријечи у ријеч. Користећи се принципом навођења асоцијација уз задате појмове, ученици су уз све четири ријечи навели следеће асоцијације: *срећа*, *радоси*, *шоплина*, *породица*, *шопиловање*, *размијевање*, *оно што припада нама*. Ово су асоцијативне

³ Задаци су организовани тако да свака цјелина има, типски гледано, истовјетна питања. Прво питање открива семантичка богатства кључних лексичких мјеста у пјесми, наредна два изискују и развијају интерпретативне могућности када је у питању идејни аспект дјела, док се посљедње питање тиче формалне организације пјесме.

повезнице значајне и за анализу пјесме, али и за цјелокупно васпитно усмјеравање ученика. Будући да је наставник на табли исписивао све њихове асоцијације, ученици су прегледно могли да уоче и закључе колико су ови појмови блиски и колико су они значајни за сваког човјека. То је интерпретативни пут који и сама пјесма сугерише и који треба слиједити. Тек када емпатијски и семантички дубоко уроне у појмове рода, отаџбине, огњишта и дома, ученици могу да на прави начин доживе пјесму и осјете како она „дише”. Такође, схвативши њихов значај, ђаци уочавају срж националног идентитета, што је важан васпитни циљ пјесме, али и цјелокупне наставе књижевности. Битно је да се појам националног идентитета не мистификује, како је то обично случај са аспекта социологије, већ да се он приближи и конкретизује ученицима тако да могу препознати и саживити се с оним што је у темељу њиховог идентитета. Није потребно наглашавати колика је корист, али и неопходност, у усмјеравању ученика да воле, цијене и помажу свој род – свој народ и породицу. То и јесте суштински закључак у вези са анализом значења поменутих појмова, то је оно што дјеца у том узрасту снажно осјећају и што је кроз наставни процес потребно развијати. Уосталом, знатан је број Наставним програмом предвиђених књижевних дјела за обраду у којима је снажно изражен значај рода да је могуће успоставити један континуитет у васпитним циљевима који ће потенцирати здрав поглед ученика на категорију рода и свега онога што испуњава тај појам. Узевши за примјер план и програм рада за шести разред основних школа у Републици Српској, дјела као што су *У ноћи* Светозара Ђоровића, *Прва бразда* Милована Глишића, *Домовина* Љубивоја Ршумовића, те народне пјесме *Свети Саво* и *Српска ђевојка* текстови су који међусобно кореспондирају и прикључују се *Мојој ошацибини* у смислу снажних васпитних, идентитетских инвектива. Битно је успоставити стратегију и континуитет у њиховој интерпретацији, како би ученици са тих часова са собом понијели суштину, а она је похрањена управо у категоријама рода, народа и породице, будући да их сва наведена дјела изразито потенцирају. Више-мање и у вишим разредима заступљена су дјела са блиским садржајима, што значи да ће након четири године, слиједећи овакву интерпретативну стратегију, ученици имати изграђену, потврђену и цјеловиту свијест о свом националном и културном идентитету, што је огроман допринос и циљ који у оволикој мјери ниједан други наставни предмет не може реализовати. Нарочито ваља истаћи чињеницу да ова-

кав приступ интерпретацији није никакво читавање идеолошких или политичких елемената у књижевни текст (каких је било у оквиру догматских владајућих идеологија), већ само слијед философске мисли наших великих књижевника. Анализа семантике кључних ријечи *Моје ошацибине* доказује да су ученици итекако спремни, мотивисани и активни за изналажења њихових значења, те оно што је још важније – да их осјећају и разумијевају.

3.1. Приликом разговора о утисцима које је на њих пјесма оставила, један једанаестогодишњак симпатично је прокоментарисао да је пјесма „лијепа и дубока”. Та дубина, која карактерише стихове Шантићева сонета и највећа је умјетничка вриједност текста, па је сасвим природно и логично да то ученици осјете, и да ка откривању семантичких дубина кључних мјеста треба да буде усмјерено тумачење дјела. А свака дубља интерпретација књижевног текста уједно је сазнавање универзалних људских вриједности, и та два аспекта никако не треба раздвајати. О томе најбоље свједоче ученици који су размишљали о осјећањима у пјесми. Они су успјешно закључивали да је лирски субјекат тужан, да пати и страда, јер истовремено пати и страда његов народ. Тек када су уочили и осјетили повезаност појединца и народа, ученици су могли емпатијски идентификовати и разумјети бол лирског субјекта. Књижевност у начелу извире из живота и на живот се реферише, тако да је познавање живота за разумијевање књижевности и познавање књижевности за разумијевање живота узајамна потреба и феномен којег увијек треба бити свјестан у процесу тумачења књижевних дјела у школи. Разумијевањем везе појединца и народа условљено је и разумијевање појма родољубиве пјесме, која је била саставни дио истраживачких задатака. Уочивши и осјетивши феномен љубави према свом роду, ученици успјешно умију дефинисати и препознати кључне елементе родољубиве пјесме – исказивање љубави и поштовања према свему ономе што је инкорпорирано у широк појам рода.

3.2. Један од истраживачких задатака усмјерен је на сазнавање и разумијевање страдања народа о којем лирски субјект у пјесми казује. Тиме се отвара сложено и осјетљиво питање страдања српског народа, за које је такође нужна интерпретативна стратегија и интерпретативни континуитет. Када су у питању ученици шестог разреда, наш час показао је да сви они имају више или мање изражену свијест о страдалничкој историји српског народа, с тим да је они углавном нејединствено интер-

претирају. Једни истичу страдање српско за вријеме турске владавине, други се реферишу на Други свјетски рат, трећи на рат деведесетих година и тако даље. Посебно је значајно у овом смислу креирати стратегију која ће ученичку свијест оспособити да на прави начин сагледава и интерпретира српску страдалничку прошлост. Тако ће бити заштићени и од дневнополитичких манипулација, каквих је данас много, а у историјској истини и саосјећајности изникнуће дужно поштовање према пострадавшим прецима. Књижевна дјела попут *Моје ошацибине* репрезентативни су текстови за отварање овакве дискусије. Будући да су ученици препознали нужну емпатијску везу између лирског субјекта и његовог национа, спремни су да им се *пашње* и *муке* из пјесме конкретизују до одговарајућег нивоа. На чему је неопходно инсистирати? Баш на ономе што је упорно запостављено и што се ни данас довољно не истиче – на културолошким посљедицама страдања Срба. Ученици већ у овом узрасту могу и треба да схвате да је културолошко биће народа (језик, писмо, историја, обичаји) уз конфесионалну припадност главни узрок континуираног страдања нашег народа, и да су уз огромне популационе посљедице, страдања умногоме израђавала и сам културолошки, идентитетски темељ национа. Подразумијева се да ученици не треба да развијају мржњу према *душманским рукама*, већ да штите, поштују и негују свој културолошки и идентитетски код, своје претке, невинне жртве и слободарске идеје српског народа. Они треба да схвате да је истински национализам у својој суштини културолошки феномен, онакав каквог га је представила у свом есеју једна од највећих српских интелектуалки, Исидора Секулић, написавши: „(...) тај национализам треба да је и по суштини и по облику чиста, висока култура. Култура у најбољем смислу речи. Морал, хуманизам, етика, честитост. Ваљаност и честитост и првокласност не само српска, него и човечанска (2001: 59). На другом мјесту она додаје: „А наш народ? Дивне, сјајне, јединствене побједи, народ мали па мали. Мали због свог уског, некултурног национализма” (2001: 57). Није у свом есеју *Културни национализам* Исидора толико потенцирала космополитизам, како се на први поглед недвосмислено чини, колико је жељела истаћи чињеницу да у оквиру наше идентитетске свијести властите културолошке вриједност бивају запостављене, иако су баш оне темељ и суштина народа, а тако и национализма као природног осјећања љубави према свом народу. Тек када ученици на одговарајући начин развију своје национално осјећање постаће приправни да ваљано

памте и интерпретирају страдалничку историју српског народа, да формирају „једну симболички утемељену и у јавној свести засновану културу сећања” (ЛОМПАР 2015: 224), како је Миле Ломпар дефинисао истинску представу о Јасеновцу. Ученицима не треба српску историју интерпретирати само у епском, већ у културолошком кључу, они не треба да памте само пролијевање крви, битке и војсковође, већ да разумију шта је оно што Срби као и сваки други културно богат народ треба да његују и бране. Од светосавске идеје, косовског завјета, јасеновачких жртава и свих других великих националних идеја и збитија, ученици треба да разумију континуитет националног идентитета у Срба, оличеног управо у светосављу, језику, писму и вјери, те да су толика страдања српска била у непосредној вези с овим темељним идентитетским чиниоцима. Овом стазом ученици неће развијати мржњу према *душманским рукама* него ће развијати свој суштински, културни национализам, сјећање, поштовање, емпатију и љубав. Ово је интерпретативна стратегија чији је циљ стварање просвјешћених, културних националиста, генерација чија ће филија према властитом у потпуности искључити могућност фобије према другачијем и туђем. Само са таквом свијешћу, јединствени у суштинским националним вриједностима, ми можемо изградити усредсређену националну будућност. „Школе међу децом, а свесна интелигенција међу народом мора проповедати тај нови морал перманентна рада без одмора. Без одмора, јер за народ радити, то је друмове орати (СЕКУЛИЋ 2013: 12).

Учитељска, наставничка и професорска је дужност да доприносе зидању национално, духовно и интелектуално уздигнутог бића, а како је већ наглашено, настава књижевности најпогодније је тло за узгајање и његовање ових вриједности у школском систему. Према томе, узимајући за примјер Шантићеву пјесму, није довољно у интерпретацији наглашавати само однос лирског субјекта према његовом народу, то је исувише индивидуализован и субјективистички приступ, па стога акценат мора бити стављен на универзалистичку, архетипску релацију човјек – његов народ, којом треба усмјеравати ученике ка усредсређеном, културном, суштинском национализму. Тек у том контексту, *Моја ошацибина* постаје оно што свакако и јесте – литерарни траг српске родољубиве и националистичке мисли.

3.3. Ученици су посебно активни били одговарајући на истраживачки задатак „какве су то *душманске* руке и ко су душмани његовом наро-

ду?” Занимљив је био распон одговора који се кретао од тражења криваца у глобалној политици, неблагонаклоној српском народу, до окривљивања унутарнационалних политичких и других структура. Ако се осврнемо на пјесму, видимо да су *душмани* један неконкретизован појам, што значи да је остављено много интерпретативног простора за његово тумачење. А тај простор се мора попунити, слиједећи јасну васпитну стратегију, јер као и претходна питања, и ово је усложњено и осјетљиво. Та стратегија само је логичан наставак ранијих интерпретативних закључака. Када су ученици спознали значај суштинских идентитетских елемената сваког човјека, симболично и стварно оличених у његовом роду, оџаџбини, огњишту и дому, када су емпатијски схватили природу бола лирског субјекта, и на концу, када су усмјерени на здрава национална промишљања, на наставничково питање: „Због чега су ти душмани непријатељи његовом народу?” сасвим су очекивани били већински одговори попут ових: „зато што се ружно односе према његовом роду”, „зато што их тјерају из њихових кућа”, „зато што им не дозвољавају да живе нормално” и томе слично. Оваквим одговорима започето је одговарајуће васпитно усмјерење које треба да резултира најприје спознањем да људски живот не смије бити угрожен, а потом и људско достојанство, које се директно односи на човјеков идентитет, не смије бити повређивано, чиме се код њих развијају истинске слободарске идеје и истински слободарски дух. Имати неоштећено достојанство човјека и неукаљан, цјеловит идентитетски лик, то значи бити слободан, а сваки покушај да се код другог човјека повриједи достојанство и идентитет душмански је насртај и отворено непријатељско дјелање. Уочавајући ово, ученици ће још више цијенити своје идентитетско достојанство, а уз то ће разумјети у чему се огледа нехуманост непријатељског дјеловања *душманских руку* и у пјесми и у свакодневном животу.

3.4. На још један истраживачки задатак који треба да реализује битан васпитни циљ – *Размисли како ова пјесма може утицати на твој народ* – ученици су реаговали активним укључивањем у разговор и креативним одговорима. Једни су говорили како *Моја оџаџбина* има љековито дејство, како она помаже да се поднесу све муке и тешкоће у којима се нашао народ, други су потенцирали саосјећајност коју код сваког читаоца пјесма буди, трећи су чак исказивали могућност да се пјесмом на неки начин може борити против душмана и томе слично. Све су ово битни и напредни закључци, такође логички произашли из осмишљене

васпитне интерпретативне стратегије. Васпитни значај задатка односно ученичких одговора огледа се у нужном разумијевању феномена књижевног дјела које представља, некада им занимљиво, а некад досадно штиво које морају читати тек да би знали то препричати (нажалост, искуство показује да је такав став укоријењен у мишљењу већине ученика), већ да је суштинска љепота књижевности у њеним изворима мудрости који точе воду истинског просвјете онима који је постојано траже и пију. Једном ријечју, интерпретација ове пјесме, као и сваког другог књижевног дјела, не смије изгубити нит са животом, тј. са оним категоријама које ученици осјећају, разумијевају и које доприносе правилно изграђеном ставу према књижевности, а на тај начин и према животу. Тешко да има ефикаснији пут мотивисања ученика за читање књижевних дјела од континуираног, стратешког повезивања књижевности и живота. Само у тој релацији интерпретација књижевног текста у оквиру школског система може бити свеобухватна, уљедљива и функционална. Оваквим приступом остварује се природан слијед ствари – ученици ће књижевност читати и интерпретирати због њених релација са животом, умјесто да читање буде (како то обично бива) усмјерено на садржај литерарног текста без икаквих ширих релација и успостављених аналогија са животним феноменима, што интерпретацију одвија у ћорсокак досадног умовања о формалистичким питањима, која су у контексту образовања и васпитавања ученика готово редуванта.

4. ЗАКЉУЧАК. Износећи начине и резултате стратешког васпитног интерпретативног приступа у оквиру ове Шантићеве пјесме, најистакнутији и највреднији закључак испољава се у чињеници да су ученици отворени и спремни да о књижевности размишљају универзалистички, разумијевајући њене мудроносне, философске слојеве, чак и када је у питању узраст шестог разреда. Не постоји ефикаснији и функционалнији пут реализовања суштинских васпитних циљева у настави књижевности од континуираног стратешког интерпретативног пута који треба да кроз анализу идејно блиских књижевних дјела ученицима пренесе здраву мисао о кључним животним феноменима. Битне животне истине о идентитету, родољубљу, убогости и страдању народа које су ученицима сугерисане *Мојом ошацибином*, континуирано ваља да буду вариране и прошириване другим блиским књижевним текстовима, како је раније у раду и показано на примјеру програма за шести разред. Многе су могућности реализовања ове, али сваке друге књижевне наставне јединице, но уколи-

ко оне почивају на идентичним васпитним стратегијама, тек тада можемо говорити о функционалном реализовању васпитних циљева у настави књижевности. Крајње је вријеме да настава књижевности скрене на курс функционалних васпитних циљева који ће бити јасно стратешки дефинисани и који ће књижевности повратити значај какав она мора имати у цјелокупном школском систему. У том смислу, овај рад само је један примјер и позитивно искуство у вези са тим, али и приједлог за једну функционалну интерпретативну стратегију.

ИЗВОРИ

Читанка 2017: Саша Кнежевић, Јадранка Регоје. *Читанка за шести разред основне школе*. Источно Ново Сарајево: Завод за уџбенике и наставна средства.

ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА

- ЈОВАНОВИЋ 2013: Слободан Јовановић. О културном обрасцу. *Прилози настави српског језика и књижевности*, број V, 7–18.
- ЛОМПАР 2015: Миле Ломпар. *Дух самојорицања*. Београд: Catena mundi.
- НИКОЛИЋ 1999: Милија Николић. *Методика наставе српског језика и књижевности*. Београд: Завод за уџбенике и наставна средства.
- РЕЧНИК 2011: *Речник српског језика*. Нови Сад: Матица српска.
- СЕКУЛИЋ 2001: Исидора Секулић. *Зайиси о моме народу*. Београд: Stylos.
- СЕКУЛИЋ 2013: Исидора Секулић. *Усредсређујмо се. Прилози настави српског језика и књижевности*, број I/1, 11–14.

Aleksandar Materić

An Analysis of Aleksa Šantić's Poem "My Homeland"
in the Light of Educational Teaching Goals

Summary

The paper presents an elaborated teaching unit in the field of literature, a patriotic Šantić's poem "My Homeland". Considering the fact that the analysis of the poem has been aimed at its conceptual aspect, the pa-

per primarily unravels interpretative strategies and results, which are related to the educational goals of the class. As far as educational goals are concerned, the focus of the attention will be put on students's reactions and activities, i.e. teaching methods which have been aimed at producing an acceptable effect relevant to the realisation of the functional educational goal. More widely observed, with regards to the results of the analysis of this poem, the paper also exhibits observations on interpretative strategies used in literature classes as well as the ways of organising the strategy and the educational continuity of the interpretation of teaching units which belong to the field of literature.

Keywords: teaching, methodology, literature, poetry, interpretation, educational goals, students, motivation.